

Arrest

nr. 146 965 van 2 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 februari 2012, als descendent van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 22 augustus 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2012 werd ingediend door;

Naam: [B.]

Voorna(am)(en): [F.]

Nationaliteit: Marokkaan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Om de bestaansmiddelen van de Belgische moeder van de betrokkene te bewijzen, worden volgende documenten voorgelegd:

-Rekeninguittreksels met stortingen van de zoon van de referentiepersoon op de rekening van de referentiepersoon met de mededeling "hulp" voor de maanden september; oktober, november en december 2011 en januari 2012: Aangezien het hier gaat om stortingen gedurende vijf maanden en er geen bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon nog steeds steun ontvangt, kan bezwaarlijk gesteld worden dat document een bewijs is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien impliceren deze stortingen dat de referentiepersoon niet voldoende eigen bestaansmiddelen heeft om naast haar eigen levensonderhoud ook in dat van haar dochter te voorzien.

-Attest waaruit blijkt dat de betrokkene een inkomensgarantie voor ouderen geniet, vergezeld door rekeninguittreksels waaruit blijkt dat het gaat om een bedrag van € 972,36 per maand: Aangezien artikel 40ter stelt dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zijn deze bestaansmiddelen niet toereikend. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de maandelijkse huurlasten van de referentiepersoon € 300 per maand bedragen. Overigens is de armoederisicogrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen vastgelegd op € 1460 per maand. Aangezien het overlevingspensioen van de referentiepersoon ver onder deze grens ligt, loopt de betrokkene een verhoogd risico ten laste te vallen van de openbare overheden van het Rijk.

Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de hierboven vermelde voorwaarden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, 40ter en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"A. Er is niet afdoende bewezen dat de Belgische moeder van de betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt

Haar moeder geniet effectief van een inkomstengarantie. Zij ontvangt een maandelijks bedrag van ongeveer 972,36 €;

Haar zoon stort naar zijn moeder een maandelijks bedrag van 300 € voor haar onderhoud;

Zij beschikt dan over een maandelijks inkomen van 1.272,36 € wat ruimschoots voldoende is voor zichzelf en voor haar dochter;

Er is geen enkel risico dat verzoekster ten laste zou vallen van het OCMW. Sinds dat zij in BELGIE verblijft, heeft haar moeder financieel kunnen instaan voor zichzelf en voor verzoekster;

Zij heeft dus degelijk bewezen dat met deze inkomsten zij een financiële draagkracht heeft voor haar dochter;

"Artikel 42ter

[...]

Tegenpartij, alvorens de beslissing van 10/07/2012 genomen te hebben, heeft haar beslissing niet onderzocht in het kader van artikel 42 Ter in fine;

Er is dus schending van dit artikel in hoofde van tegenpartij;"

2.2.1. De Raad stelt vast dat het enig middel enkel concreet wordt betrokken op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar te vervoegen Belgische moeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in voormelde wetsbepaling. Er wordt ook duidelijk gemotiveerd om welke redenen de door verzoekster in dit verband voorgelegde bewijzen van inkomsten van de moeder niet worden weerhouden. Zo wordt op duidelijke wijze gesteld dat de bewijzen van stortingen door de zoon van de referentiepersoon aan deze laatste niet worden weerhouden, omdat niet blijkt dat deze steun actueel nog wordt ontvangen waardoor het stabiel en regelmatig karakter ervan niet blijkt. Hierbij wordt ook gemotiveerd dat deze stortingen net impliceren dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende eigen bestaansmiddelen om naast haar eigen onderhoud ook in dat van verzoekster te voorzien. Betreffende de inkomensgarantie voor ouderen van de referentiepersoon wordt verder geoordeeld dat het bedrag hiervan lager is dan 120 % van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dat gelet op dit inkomen, rekening houdende met de maandelijks huurlasten van de referentiepersoon en de armoederisicogrens, er wel degelijk een verhoogd risico is dat verzoekster ten laste zal komen van de openbare overheden van het Rijk.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 – dat voorziet dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren – zou hebben miskend, gelet op de uitdrukkelijke motivering die wel degelijk in deze beslissing is opgenomen.

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 40ter, eerste lid en tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- [...]”.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel herhaalt dat haar moeder maandelijks een inkomensgarantie voor ouderen geniet ten bedrage van 972,36 euro en haar moeder daarnaast maandelijks een bedrag van 300 euro voor haar onderhoud ontvangt van haar zoon. Zij geeft aan van mening te zijn dat dit inkomen ruim volstaat opdat haar moeder in hun beider onderhoud kan voorzien zonder ten laste te vallen van het OCMW. Zij benadrukt dat haar moeder sinds haar komst naar België ook steeds in hun beider onderhoud heeft kunnen voorzien, waaruit reeds blijkt dat er sprake is van een voldoende financiële draagkracht.

Verzoekster legde bij haar aanvraag volgende stukken voor ter staving van de inkomsten van haar moeder:

- rekeninguittreksels met stortingen van de zoon van de referentiepersoon op rekening van de referentiepersoon, met de mededeling “hulp” voor de maanden september, oktober, november en december 2011 en januari 2012;
- een attest dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen geniet, vergezeld van rekeninguittreksels dat het een inkomen ten bedrage van 972,36 euro per maand betreft.

Betreffende de maandelijkse stortingen door de zoon van de referentiepersoon stelt verweerder allereerst dat het stortingen betreft voor vijf maanden en niet blijkt dat de referentiepersoon deze stortingen nog steeds ontvangt, zodat niet blijkt dat deze inkomsten stabiel en regelmatig zijn. Daarnaast stelt verweerder dat deze stortingen niet impliceren dat de referentiepersoon niet voldoende eigen bestaansmiddelen heeft om naast haar eigen levensonderhoud ook nog in het levensonderhoud van verzoekster te voorzien.

Betreffende de inkomstengarantie voor ouderen van de referentiepersoon oordeelt verweerder dat het bedrag hiervan, met name 972,36 euro, niet toereikend is. Hij wijst erop dat de referentiepersoon een maandelijkse huurlast heeft van 300 euro en de armoederisicogrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen is vastgelegd op 1460 euro per maand. Hij is van mening dat gelet op dit inkomen van de referentiepersoon verzoekster een verhoogd risico loopt om ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet ingaat op de concrete motieven die door het bestuur naar voor worden gebracht om te besluiten dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, noch betreffende de redenen dat de stortingen van de zoon niet kunnen worden weerhouden noch betreffende de redenen dat het eigen inkomen van de referentiepersoon niet toereikend zou zijn. Door het louter herhalen van de inkomsten van de referentiepersoon zoals zij deze naar voor bracht in het kader van haar aanvraag en het louter stellen dat deze inkomsten toereikend zijn zonder in te gaan op de gegeven motieven in dit verband, toont verzoekster het kennelijk onredelijk of onwettig karakter van de voorziene motivering niet aan.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat haar moeder haar sinds haar komst naar België steeds ten laste heeft kunnen nemen en aldus een voldoende financiële draagkracht dient te worden aangenomen, merkt de Raad op dat de wetgever uitdrukkelijk als voorwaarde voor de gezinshereniging heeft bepaald dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en de aanvrager hiertoe de bewijslast draagt. Het komt de Raad aldus niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in dit verband vereist dat bewijzen van concrete inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt voorliggen die toelaten vast te stellen dat is voldaan aan voormelde voorwaarde, en dit bewijs niet kan worden geleverd door een verwijzing naar het gegeven dat tot op heden niet blijkt dat de aanvrager effectief reeds ten laste viel van de Belgische staat. Hiervoor kunnen immers ook verschillende verklaringen zijn. Dit gegeven vermag dan ook op zich geen afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft immers betrekking op familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn en wiens verblijfsrecht wordt beëindigd. *In casu* is het evenwel niet betwist dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft en blijkt geenszins als zou zij tevens de nationaliteit hebben van één van de lidstaten van de Europese Unie. *In casu* ligt ook geenszins een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht voor, doch betreft het de weigering van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS